

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2417/2024
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Мирков, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице „Центар“ Зрењанин из Зрењанина, чији је пуномоћник Љубомир Ђулинац, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/24 од 28.05.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/24 од 28.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/24 од 28.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 682/22 од 05.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати на име неисплаћеног топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2012. до 30.09.2018. године укупан износ од 697.811,65 динара са законском затезном каматом од правноснажности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.139,06 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/24 од 28.05.2024. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд

је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, као последице ништавости анекса уговора о раду, закључених између тужиле и туженог, у делу који се односи на начин обрачуна и исказивања предметних трошкова. О овом праву тужиле, судови су одлучили применом одговарајућих одредаба материјалног права код утврђења да се у конкретном случају ради о потраживању из радног односа и да је исто застарело с обзиром да је од момента доспелости последњег потраживања (септембар 2018. године, које је доспело 31.10.2018. године), до подношења тужбе 03.10.2022. године протекао трогодишњи рок застарелости. Став изражен у нижестепеним одлукама да се застарелост новчаног потраживања из радног односа цени на основу одредбе члана 196. Закона о раду и онда када је потраживање последица ништавости анекса уговора о раду, не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари (пресуда Врховног касационог суда Рев2 2769/2020 од 11.02.2021. године). Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилца није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. На основу изнетог одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овом спору поднета је 03.10.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 697.811,65 динара, а што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**